

SNEEUWSPoor

Rudy Morren

Sneeuwspoor

Horizon

Voor Elise en Sarah

Quand on n'a que l'amour.

– Jacques Brel

Der Leiermann

Drüben hinterm Dorfe
Steht ein Leiermann
Und mit starren Fingern
Dreht er was er kann.

Barfuß auf dem Eise
Wankt er hin und her
Und sein kleiner Teller
Bleibt ihm immer leer.

Keiner mag ihn hören,
Keiner sieht ihn an,
Und die Hunde knurren
Um den alten Mann.

Und er läßt es gehen,
Alles wie es will,
Dreht, und seine Leier
Steht ihm nimmer still.

Wunderlicher Alter!
Soll ich mit dir gehn?
Willst zu meinen Liedern
Deine Leier drehn?

(*Winterreise*, Franz Schubert/Wilhelm Müller)

De draaiorgelman

Ginds achter het dorp
staat een draaiorgelman,
en met starre vingers
draait hij, wat hij kan,

blootvoets op het ijs
wankelt hij heen en weer,
en zijn kleine schoteltje
blijft altijd leeg.

Niemand wil hem horen,
Niemand kijkt hem aan,
en de honden grommen
naar de oude man,

en hij laat het gaan alles,
hoe het wil,
draait, en zijn orgel
staat nooit stil.

Wonderlijke oude,
zal ik met je gaan?
Wil je bij mijn liederen
je orgel draaien?

‘...het blijft koud en guur en verandering is niet meteen te verwachten. Het lagedrukgebied verplaatst zich stilaan meer naar het westen en het gaat geleidelijk aan harder waaien. Wat de temperatuur betreft: die blijft verder dalen. We halen makkelijk een min 15 graden Celsius. Hier en daar is er zelfs een min 20 graden Celsius mogelijk. Door die stevige noord-noordooster voelt alles nog een paar graden kouder aan. Niet iets om meteen vrolijk over te worden. En het kan nog erger. In de late namiddag komt er een nieuwe sneeuwzone aanzetten, en die sneeuw gaat vannacht met bakken uit de lucht vallen. Ik zou dan ook iedereen die niet dringend de deur uit moet aanraden om thuis te blijven. Maak het daar gezellig. Uitzijken op de weg is immers de boodschap. Voor diegenen die toch de baan op moeten: hou het alsjeblieft voorzichtig en pas je snelheid aan. Over een uur...’

Peter schakelt bruusk de autoradio uit en raast met onaangepaste snelheid en aanhoudend claxonneren verder over het bevroren wegdek. Het koetswerk van zijn zilvergrijze Audi A5 vertoont tientallen deukjes en in de voorruit zit een barst die over de gehele breedte van het glas loopt.

De weersverwachting of een alarmerende waarschuwing over de toestand van de weg zijn op dit moment niet aan hem besteed. Zijn focus ligt op de SUV die nauwelijks een paar meter voor hem met dezelfde waanzinnige snelheid over de slecht geasfalteerde weg racet. Peter geeft geen meter op de SUV toe. Met het gevaar dat daarmee

gepaard gaat houdt hij geen rekening. Zijn geduld en doorzettingsvermogen worden dan toch beloond. Eindelijk.

Peter heeft de voorbije maanden eindeloze uren achter het stuur van zijn auto doorgebracht. Tientallen keren heeft hij naar het radionieuws geluisterd in de stille hoop dat hij de zoektocht naar zijn dochter mocht staken. Dat de nieuwslezer zou berichten dat zijn kind terecht was en ze op haar papa wachtte en of hij haar kon ophalen. Liefst zo snel mogelijk, want ze miste hem en ze had hem veel te vertellen. Voor het nieuwsitem beëindigd was zou hij al bij haar zijn en haar in zijn armen houden. Dat bericht is er echter nooit gekomen. Geen enkele nieuwslezer die hem het voorbije jaar met die boodschap kon verblijden en zo zijn leven een nieuwe invulling gaf.

Na het algemene nieuws en de sport volgde dan het weerbericht. Soms zelfs elk halfuur, alsof er de voorbije dertig minuten een onverwachte weersverandering had plaatsgevonden of er zich opeens een aandierende, die bovendien van dien aard was dat iedereen meteen gewaarschuwd moest worden en zo zijn of haar voorzorgen kon nemen voor de naderende apocalyptische storm. Weersveranderingen dienen zich niet zomaar aan. Dat gebeurt geleidelijk, en met enige kennis en juiste interpretatie van de tabellen en cijfers zijn ze correct te voorspellen.

Eén keer, één keer, kan Peter zich herinneren, vond de verandering plotseling en geheel onverwachts plaats. Eén keer. En over die ene keer wil hij het nooit meer hebben.

Peter heeft die tsunami aan weerberichten op radio en tv nooit begrepen. Het maakt hem niet uit of het regent. Of de wind uit het zuidoosten of het westen komt. Of dat de temperatuur het vriespunt haalt en het aangekondigde hogedrukgebied gekrompen is of gewoonweg verdwenen boven de Noordelijke IJszee.

Het heeft Peter nooit geboeid. Ook niet toen hij nog samen was met vrouw en dochter. Ze vonden het heerlijk wanneer ze gedrieën

op de bank voor het scherm zaten en Peter zich – hevig gesticulerend – druk maakte over de volgens hem volstreekte nutteloosheid van het weerbericht en hij verbaal de strijd aanbond met de profeten en hun holle frases. Hij vond het eerder een show dan een op wetenschappelijke feiten gebaseerde voorspelling. Of ze het nu hadden over een naderende hittegolf of over nooit eerder bereikte polaire temperaturen, er hing steeds een fakeglimlach over de gepoederde gezichten van die profeten. En de te witte, gladgepolijste tanden benadrukten hun onoprechte lach in plaats van hem te maskeren.

Zaak was dat ze niemand aan het schrikken mochten maken met sombere weersverwachtingen. De kijker moest blijven kijken. Het circus moest blijven draaien. De adverteerders wilden waar voor hun geld.

Peter voelde afkeer, telkens wanneer hij ze bezig zag. Maar opstaan van zijn makkelijke zetel en wat zinvolers gaan doen, dat deed hij nooit. Hij bleef netjes zitten en keek en becommentarieerde vol overgave de showmasters.

Het was een spel – deels – en dat wisten ze alle drie. En de regels bepaalden ze zelf. Maar Peter, Caroline en Nathalie hadden het nodig. Het bracht ze – samen met tal van andere onbenulligheden – dichter bij elkaar en het versterkte hun familieband.

En wat voor een buitenstaander zonder meer onbeduidend of zelfs lachwekkend was, was voor hen een vitale ader van het gezinsleven. Het gaf ze zuurstof.

Het weerbericht, de fotolijsten aan de muur, het schoonmaken van de kattenbak, de vissen in de zwembijver, de temperatuur binnenshuis, de compacte keuken... Het zijn die kleine, schijnbaar onbelangrijke dagelijkse beslommeringen en bijbehorende conflicten die Peter nu het meest mist.

En zijn twee blauwogige godinnen natuurlijk. Hij mist ze elk moment van de dag. Elke dag opnieuw.

Naast de weg loopt een greppel die door de sneeuwval van de voorbije dagen nog nauwelijks zichtbaar is. Meteen achter de greppel staan metershoge naaldbomen. Ze zijn te dicht op elkaar geplant, zodat je nauwelijks een paar meter diep het bos in kan kijken. Men zou er probleemloos in kunnen verdwijnen en niemand zou je terugvinden.

Peter houdt zijn handen stevig om het stuur geklemd en kijkt geconcentreerd voor zich uit. Hem zou nooit wat overkomen. Hij had steeds alles onder controle. Zo leek het althans. Inmiddels weet hij hoe het voelt wanneer je je grip verliest, paniek de overhand krijgt en de zorgvuldig inge oefende procedures verdwijnen.

Opgeschrikt door het aanhoudende getoeter rent een hert parallel met de auto's mee aan de rand van het bos. Doornen en takken striemen de tere huid van het verschrikte dier en jagen het nog sneller vooruit. Een omgevallen boom verspert haar de weg, en verblind door paniek maakt ze de foute keuze. Het dichte bos biedt haar een vluchtweg, ze zou er zomaar in kunnen verdwijnen. In plaats daarvan springt ze over de greppel haar dood tegemoet. Ze botst frontaal tegen de SUV.

Door de slag van de botsing slipt en slingert de SUV over het wegdek, en in een poging om de bosrand en de dennen te vermijden gooit de chauffeur het stuur om naar de andere kant van de weg. De hoge SUV raakt uit balans. Een fractie later gaat hij een paar keer over de kop en hij tolt verder tot hij uiteindelijk weer op de wielen belandt en glijdend over het wegdek enkele tientallen meters verder tot stilstand komt.

Peter kan nauwelijks een aanrijding vermijden en stuurt zijn auto de uiterste kant van de weg op. Hij doet er alles aan om de gepaste procedure te volgen, de controle te behouden en zo erger te voorkomen. Hij laat het gaspedaal los en drukt de koppeling in terwijl hij blijft kijken naar een mogelijke uitweg. De handen volgen immers steeds de ogen. Maar zijn snelheid ligt te hoog en de weg is te smal

om nog voldoende te corrigeren. De greppel komt vervaarlijk dichterbij en Peter bereidt zich voor op de impact. Hij remt uit volle kracht om de snelheid zo veel mogelijk te verminderen.

Mijn handen, denkt hij net voor de klap.

Aan de overkant van de weg, aan de rand van de greppel, staat een boom.

Een dampende straal bloed loopt langs de stam naar beneden en trekt een fijn spoor over de ruwe schors.

Rondom de voet van de boom kleurt de sneeuw.

Een snel uitdijende, rode vlek in een onmetelijk weids en wit landschap.

Winter 2018

Met een lange, uitgestrekte zwaaibeweging laat Peter de bijl van boven zijn hoofd krachtig neerkomen op het gedroogde hout. Het bijlblad schampt het blok in plaats van het te klieven, en met een doffe plof zet het blad zich vast in het stuk hout dat dienstdoet als hakblok. Peter glimlacht om zijn misser. Het was niet de eerste vanmiddag. Een professionele houthakker zal hij wellicht nooit worden. Gelukkig ligt daar zijn ambitie ook niet.

Met de rug van zijn hand veegt hij het zweet van zijn voorhoofd en hij grijpt opnieuw naar de bijl. Na wat wrikken en trekken komt het blad uit het hout en Peter checkt of het hakblok nog wel stabiel staat. Hij wil niet nog eens falen. Hij haalt diep adem en met een gerichte uithaal splijt hij feilloos het hout in tweeën. De stukken vallen netjes – elk aan een kant – naast het hakblok.

Drie jonge eksters die hoog in de kale eik zitten, moedigen Peter met hun lawaaierige kreten aan. Wanneer hij hun kant op kijkt houden ze zich stil en klein alsof ze niet ontdekt willen worden. Wanneer hij zich weer van hen wegdraait schreeuwen ze hem opnieuw toe. Peter is vertrouwd met dit spelletje en hij geniet ervan, maar voor vandaag zit het erop. Hij klemt zijn bijl tussen twee spijkers aan een steunbalk van de houtopslag.

Hij herinnert zich nog levendig hoe hij die spijkers vijftien jaar geleden in de balk sloeg, hoog genoeg zodat hij zeker wist dat het

scherpe bijblad veilig buiten het bereik van kinderhanden hing. Hun dochter was een paar weken jong en Peter en Caroline hadden net hun intrek in hun nieuwe woning genomen.

De villa was hoog geprijsd en aanvankelijk stond Peter weigerachtig tegenover de aankoop. Hij wilde er liever van afzien en naar iets anders uitkijken, maar toen zowel Caroline als zijn vader hem op de fantastische tuin en de groene omgeving wezen – ‘wat een plek om kinderen groot te brengen!’ – slikte hij zijn protest in en stemde toe. De gelukzalige uitdrukking op het gezicht van Caroline zal hij nooit meer vergeten. Zij gelukkig, hij gelukkig.

Achteraf gezien was het een koopje. In de residentiële buurt zijn de vraagprijzen skyhigh gegaan en een pand staat er nooit langer dan een paar weken leeg. Peter en Caroline zijn niet van plan om hun paleis ooit te verkopen, daarvoor is de plek hun te lief. Hier zullen ze samen oud worden, beloofden ze elkaar toen ze bij de notaris de koop bezegelden. De notaris feliciteerde het jonge, gelukkige koppel en met een glas champagne werd de overeenkomst beklonken. Niets leek een vreugdevolle toekomst in de weg te staan.

Ondanks de winterse temperatuur – het is nauwelijks een paar graden boven nul – draagt Peter boven zijn jeans enkel een geruit katoenen overhemd. Zijn trui had hij na een paar minuten houthakken uitgetrokken en op een tuinstoel gegooid. Nu pas voelt hij hoe de kou zich stilaan in zijn lichaam nestelt. De winter is niet direct Peters favoriete seizoen. Hoe sneller die donkere en koude periode voorbij is, hoe beter.

Terwijl hij zijn hoofd in zijn trui steekt en in een gevecht verwickeld raakt met een onwillige mouw overdenkt hij welke klus het eerst moet gebeuren. Hij heeft een vrije dag en een eindeloze lijst van dingen die dringend onderhoud of aandacht vragen.

Zijn rinkelende gsm brengt hem op andere gedachten. Zonder te kijken zet hij het toestel op trilfunctie en stopt het weer in zijn broekzak.

Nadat hij de strijd met de mouw gewonnen heeft, werpt Peter een korte blik op zijn horloge en stelt vast dat hij nog ruimschoots tijd heeft om de haar aan te steken en uitgebreid te douchen. Het concert dat Caroline en Nathalie geven begint pas over een uur. In de tussentijd kan hij zijn belofte nakomen en Caroline helpen met het feest.

Peter tilt de rieten mand met het gehakte hout op en wil afscheid nemen van de eksters. Maar de kruin is leeg. De vogels zijn verdwenen. Hun speeltijd is voorbij.

De lucht staat strakblauw gespannen. Van de voorspelde sneeuw is niets te merken. Het is de derde winter op rij dat er geen vlokje valt. Tenminste niet aan deze kant van het land. Elders hebben ze geen klagen. Peter vindt een sneeuwarme winter jammer voor zijn dochter. Die houdt van een stevig sneeuwballengevecht. Tot maart zal ze het zonder moeten stellen. Dan brengt het gezin een week door in een Italiaans skioord ‘met sneeuwzekerheid’. Dat is hem althans verzekerd door het meisje van het reisbureau dat hem de formule aanpreeft. Ze was ergens voor in de twintig en haar spontaniteit deed Peter denken aan zijn dochter. Zou Nathalie over een jaar of wat ook ‘sneeuwzekere reisformules’ verkopen? Caroline en hij hebben grootste plannen voor Nathalie, maar reisconsulent hoort daar niet bij. Ze laten haar volledig vrij in haar keuze, maar wat het ook zal worden, het moet iets zijn waar ze zich goed bij voelt. Peter denkt daarbij spontaan aan iets in de zorg en Caroline aan iets artistieks.

‘Sneeuwzekerheid’ – hij hoort het het meisje nog zeggen. Alsof je de natuur in de hand hebt.

In no time heeft Peter de haar aangestoken, en het vuur flakkert hoog op. Hij vult zijn glas bij en neemt snel een paar slokken. Voor het houthakken had hij de champagne al geopend en twee glazen gedronken. Het derde glas hakt er door de temperatuurwissel – van buiten naar binnen – en de gulzigheid waarmee hij drinkt stevig in. Champagne moet vlug gedronken worden, vindt Peter. Anders is

het zonde van de bubbels. Die verdwijnen te snel.

De haard staat vrij in de woonruimte en verdeelt de kamer in tweeën. Achter de haard is er een ruime eetkamer. Links van de haard loopt een glaspartij van plafond tot vloer. Zo wordt het zicht op de uitgestrekte tuin en de zwembad niet gehinderd. Die werd bij aankoop van de villa op verzoek van Peter en Caroline dichtgegooid. De makelaar had behoorlijk wat weerstand tegen dat idee en argumenteerde dat de vijver bij het uitgekende concept van de woning hoorde en dat dichtgooien een litteken in de tuin zou maken. Maar de jonge ouders waren niet te overtuigen. Preventie en veiligheid boven esthetiek, zeiden ze alle twee. Het leek alsof ze het zo hadden ingestudeerd. Pas toen Nathalie zes jaar later in het stedelijke zwembad uitvoerig bewees – met diploma's en demonstraties – dat ze voldoende kon zwemmen, werd hij weer opengemaakt en kwam er een eersteklas zwembad met rotspartijen, vissen en waterplanten. Met de vissen was niet iedereen het eens, maar Peter wilde het zo graag.

Rechts van de haard passeer je langs de 'wall of fame' zoals Peter het zo graag benoemt. Caroline vindt die uitdrukking maar niets. Of misschien eerder wat blasé.

De wall of fame dankt zijn naam aan de talrijke familiefoto's die er hangen. De mooiste foto's vindt Peter uiteraard die waar zijn dochter op staat. Die zijn ook veruit het talrijkst. Die foto's staan voor Peter allemaal – zonder onderscheid – op de eerste plaats in zijn *all-time favourites*. Verder hangen er een paar foto's van Peter en Caroline waarop ze elkaar kussen of omarmen. Bijna altijd staan ze samen op de foto. Alsof ze elkaar niet kunnen loslaten. En dan heb je de ingelijste diploma's. Zijn afstudeerdiploma als gynaecoloog. Haar diploma van pianiste. Daarnaast hangt een foto waarop Caroline poseert te midden van haar docenten van het conservatorium. Trots houdt ze een document in haar handen als bewijs dat ze met 'grote onderscheiding' afstudeerde. Ze is meester in de muziekkensten. Op die foto is ze een en al glimlach. Het vertrouwen in de

toekomst is groot. Die foto is ontegensprekelijk Peters nummer twee in zijn lijst van favorieten. Soms, wanneer hij door een dringende oproep in alle vroegte weg moet en vrouw en kind nog slapen, loopt hij net voor hij de deur uit gaat langs die foto en streelt hij in het voorbijgaan het glas in de lijst. Zomaar. Omdat het hem kracht geeft om de dag door te komen. Omdat het hem hoop geeft in een goede afloop bij een moeilijke interventie. Of gewoon omdat hij Caroline graag ziet. Er hangen ook nog een paar opvallende landschapsfoto's die zij gemaakt heeft. Ze heeft zich een tijd verdiept in fotografie en heeft er best wat talent voor, maar het boeit haar blijkbaar niet voldoende om erin door te zetten. Jammer, vindt Peter.

En dan heb je verder nog een paar foto's van haar en zijn ouders tijdens familiefeesten of andere bijeenkomsten. Een foto van zijn vader voor het ziekenhuis, samen met een paar afdelingshoofden. Die foto is genomen op de dag dat zijn vader benoemd werd tot voorzitter van de raad van bestuur. Geprinte trots, zegt Peter weleens tegen zijn vader wanneer ze samen naar de foto kijken.

En dan is er nog een heel bijzondere portretfoto van de overleden moeder van Peter, nu elf jaar geleden. Ze kijkt met half geloken ogen in de lens. Haar sensuele lippen raken elkaar net niet. Peter noemt die foto het 'Marlene Dietrich-moment'. Caroline herkent in het gezicht van Nathalie de trekken van Peters moeder, en daar is zowel Nathalie als Caroline erg blij mee. De vrouw is omgekomen tijdens een banaal verkeersongeluk. Slecht zicht op een drukke weg. Onderzoek wees uit dat ze waarschijnlijk verblind was door de zon en de tegemoetkomende vrachtwagen niet gezien heeft. Anders was er geen enkele reden te bedenken waarom ze frontaal op de auto gereden is. Een ongeluk is snel gebeurd. Peter wil het niet meer over zijn moeder hebben. Het stemt hem telkens droevig wanneer Caroline erover wil beginnen.

De eetkamer oogt chaotisch. De twaalf stoelen die normaal netjes en symmetrisch rond de tafel zijn opgesteld, staan er nu bij alsof ze

tijdens een hevige windhoos door elkaar zijn gegooid. Op de tafel vuile borden en glazen, nog half gevuld met frisdrank. Verder een paar aangesneden stukken koud geworden pizza en frommelige, lege chipszakjes. Restanten van een tienerfeestje. Boven de tafel, dwars over de hele ruimte, hangt er een veelkleurig doek met als opschrift: GELUKKIGE VERJAARDAG, NATHALIE! 15 JAAR! PROFICIAT!

Peter begint met opruimen, dat is zijn taak. Hij had Caroline verzekerd dat hij dat zou doen als zij verder alles voor het feest organiseerde. Caroline geloofde er niets van. Ze was er zeker van dat hij ertussenuit zou knijpen.

‘Het werk’, was het eeuwige argument. Daar moest alles voor wijken. Maar Peter beloofde haar dat het deze keer niet zo zou zijn, en hij zou zich aan zijn belofte houden.

Dus stapelt hij de vuile borden op elkaar en veegt de pizzarestjes samen. Daarna haast hij zich naar de zitkamer.

Achter de zitkamer is een flinke ruimte die voor een groot deel wordt ingenomen door een zwarte vleugelpiano. Een cadeau van Peter voor Caroline voor hun tiende huwelijksverjaardag.

Sprakeloos. Het beschrijft precies hoe Caroline reageerde toen ze met Peters handen voor haar ogen op de tast het instrument ontdekte. Ze geloofde haar eigen waarneming niet toen ze het koude, glad gelakte hout onder haar vingertoppen voelde.

Het onverwachte geschenk voelde ook wrang aan. Caroline wilde graag meer pianospelen, maar dan professioneel. Met orkest. Niet alleen maar wat pingelen in de huiskamer, zoals ze het zelf tijdens een discussie zo plastisch omschreef. Ze vond het zonde van het mooie instrument om het alleen voor thuisconcerten te gebruiken.

Peter was nooit voorstander geweest van de lange reizen die ze maakte tijdens een concertreeks, en hij was dan ook erg opgelucht dat Caroline na de geboorte van hun dochter het concertleven en het touren met het orkest opgaf.

‘Zolang Nathalie me nodig heeft’, was het standaardantwoord als iemand haar vroeg wanneer ze haar geparkeerde carrière weer zou opstarten. Dat Peter haar niet steunde om weer te gaan concerner en dat dat eigenlijk aan de basis lag van haar besluit om voorlopig niet meer te spelen, durfde ze zelfs niet te denken. Nu mist ze het concertleven minder en minder. En als ze eerlijk is tegen zichzelf moet ze toegeven dat ze bang is dat ze het niet meer zou aankunnen. *Aandurven* is eigenlijk het juiste woord. Haar hele concertleven lang heeft Caroline geworsteld met stress voor een optreden. Podiumangst. Wat ze ook ondernam – ademhalingsoefeningen, yoga, meditatietechnieken of uiteindelijk pillen – niets hielp, en als de angst haar tijdens een optreden overviel kon ze niet anders dan compleet overspannen het concert verder afwerken. Niemand die er achteraf wat van zei of het opgemerkt had. Met als gevolg dat Caroline haar demonen voor zich hield en ze bij het volgende concert dezelfde doodsangsten onderging. Met collega’s kon ze er niet over spreken. Op dat onderwerp rust in de sector een taboe, en met haar man wilde ze het er niet over hebben.

Nu geeft ze geregeld thuisconcerten, waarbij ze nooit last heeft van podiumvrees, of organiseert ze improvisatiesessies en onderhoudt ze zo haar vingervlugheid, maar ze beseft ook wel dat het in wezen niets met het echte werk te maken heeft. Misschien kwamen de geboorte en opvoeding van haar dochter haar goed uit. Het is in ieder geval een argument dat haar mannelijke collega’s lijken te begrijpen, maar bij de vrouwelijke – kinderloze – collega’s ligt dat moeilijker. ‘Als je een kind hebt, berg je met liefde een deel van je ambities op. Als je geen kinderen hebt, begrijp je dat niet’, zei ze tegen een collega die bleef aandringen op haar comeback.

Het was de laatste keer dat ze elkaar spraken.

Peter staat voor de zwarte vleugel en veegt zijn handen schoon aan zijn broek. Er hangt tomaat aan zijn duim en aan zijn vingers plakken kaasrestjes.

Op de gesloten pianoklep staat – netjes verpakt – een wit juwelendoosje met een rood lint in een strikje eromheen gebonden.

Peter krult het lint dat om het pakje zit nog een laatste keer rond zijn vinger en zet het daarna terug op de klep. Ongewild schopt hij daarbij tegen de pianokruk, en met een kort geblaas en een klaaglijke miauw schiet een kat als een kogel onder de kruk uit en verdwijnt, laag tegen de grond, spurtend richting zitkamer.

‘Charlie, rustig makker. Niets aan de hand.’

Het is nu al te druk voor hem, denk Peter. En het feest moet nog beginnen.

Hij komt de keuken binnen met in zijn handen de stapel vuile borden die hij op het aanrecht wil zetten.

‘Nee, dat gaat niet. Die plek heb ik nog nodig.’ Caroline staat gebogen over een kartonnen doos met zoetigheden en houdt vanuit een ooghoek haar man in de gaten. ‘Kan ik dan bij jou die...?’

‘Nee, gaat ook niet.’ Peter draait twee keer om zijn as en kijkt intussen of hij ergens een vrije plek vindt.

Het was het enige minpuntje toen ze het huis kochten, dat vonden ze allebei: de keuken was te klein. Toen het huis een halve eeuw geleden gebouwd werd lagen de prioriteiten elders. Keukens en badkamers hadden duidelijk minder belang dan nu, en de in de bouwplannen daarvoor voorziene ruimte was dan ook aanmerkelijk kleiner. Het badkamerprobleem was snel opgelost. Daar sneuvelde een slaapkamer voor. Drie gastenkamers was te veel van het goede, en ze zouden het sowieso bij één kind houden. Dat hadden ze al vrij snel beslist na de komst van Nathalie. Ze dachten toen nog allebei aan een succesvol vervolg van hun carrière. En met één kind moest dat lukken. Met twee werd het mogelijk een probleem. De ambities waren nog niet opgeborgen. Dat zou later wel komen. Tenminste voor een van hen.

De architect die ze voor de aanpassingen en renovatie hadden ingehuurd, had niet meteen een pasklare oplossing voor de keuken.

Hij kon ook geen ruimte tevoorschijn toveren. Een extra aanbouw zou het karakter van het huis aantasten. En de keuken ergens anders installeren was niet mogelijk. Caroline hakte de knoop door. De keuken zou blijven waar hij was maar alles werd zorgvuldig gestript en gemoderniseerd. Ze schaften een state-of-the-art-keuken aan. Caroline merkte op dat zij het meeste thuis zou zijn en de keuken haar domein zou worden. Ze kon er dan maar beter voor zorgen dat alles naar haar wens was. Zo had ze toch nog een klein beetje grip op haar leven.

‘Liefje, waar kan ik dan...?’

Caroline kijkt vlug even rond. ‘De spoelbak. En vul dan meteen de machine. Wil je?’ Caroline kust haar man vluchtig op de mond en gaat verder met het stapelen van donuts op drie grote borden.

Peter kijkt het even aan. ‘Het dessert?’

‘Het is haar verjaardag. Zij beslist.’

‘Lekker.’ Peter schiet bijna in de lach.

‘Ik had zo graag iets bijzonders gemaakt. Maar ze wou pizza’s en donuts.’

‘De bucketlist van een vijftienjarige.’

‘Benieuwd wat het volgend jaar wordt.’

‘Haar *Sweet Sixteen*. Dat wordt pas knallen.’

‘Met pizza’s en donuts?’

‘Dan grijp ik persoonlijk in. Beloofd.’

Caroline ziet er in haar mintgroene jurk adembenemend uit. De jaren hebben duidelijk geen vat op haar. Ze heeft de voorbije zomer haar zevenenveertigste verjaardag gevierd, maar ze straalt nog evenveel schoonheid en energie uit als vijftien jaar geleden.

Peter komt achter haar staan en omarmt haar. Caroline laat het over zich heen komen.

‘Niet kriebelen.’

‘Ik zou niet durven.’

‘Wat ben je van plan?’

‘Het voordeel van niet te hoeven koken is dat er meer tijd is voor ons.’

‘Tijd om te douchen en iets anders aan te trekken? Je stinkt naar het zweet.’

‘Eerlijk mannenzweet. Ik heb hard gewerkt.’

‘En dat wil zeggen?’

‘Dat het nu tijd is voor ontspanning.’

Hij drukt zijn lichaam tegen het hare aan. Zijn handen glijden over haar jurk. Caroline laat hem begaan en stapelt ondertussen donuts op een volgend bord. Peter kust zijn vrouw in haar nek.

‘Vind je het prettig?’

‘Mmh.’

‘Stink ik nog?’

‘Mmh.’

‘Zal ik verdergaan?’

‘Mmh.’

Peter kust haar warme hals en voelt hoe haar hartslag versnelt. Met zijn ene hand streelt hij Carolines haar terwijl zijn andere een mislukte poging onderneemt om een knoopje van haar jurk los te maken.

‘Peter, wat...?’ vraagt Caroline lacherig. Dan voelt ze iets trillen in zijn broekzak.

‘Niet op letten.’

Het trillen en het zachte gebrom houden aan.

‘Sorry’, zegt Caroline lachend. ‘Neem op, wil je?’

Peter gaat verder met kussen. Het gezoem houdt aan.

‘Nee, dit gaat echt niet.’

Caroline vist de trillende gsm uit Peters broekzak en houdt hem het display voor.

‘Ik ben vrij vandaag.’

‘Toch niet even checken?’

‘De collega’s vangen alles op. Hier is een feestje, weet je nog?’

Het zoemen stopt. De beller heeft de verbinding verbroken. Peter legt de gsm op het aanrecht.

‘Een feestje? Hier? Waar wacht je op? Kus me dan.’

Caroline trekt hem stevig tegen zich aan en kust haar man vol op de mond. Peter is verrast door het plotse initiatief, maar geeft zich graag gewonnen.

‘Dat was...’ zegt hij met een glimlach. ‘Moeten we niet... waar is Nathalie?’

‘Op haar kamer. Met haar vriendinnen. Die zullen ons niet storen.’

Zij wil hem opnieuw kussen, maar Peter biedt even weerstand.

‘Ik zie je graag. Ik wil dat je dat weet’, zegt hij.

Ze glimlacht. ‘Ik weet het. Kus me.’ Met een lichte druk van haar hand tegen zijn nek maakt ze hem duidelijk dat hij zich helemaal moet geven.

De keukendeur zwaait open en een verschrikte Charlie zoekt zich, zich laag tegen de grond drukkend, een weg tussen de benen van Caroline en Peter, om dan in één beweging langs het keukenblok te verdwijnen door het kattenluik.

Die zien we vandaag niet meer terug, denkt Peter terwijl hij zich uit de omhelzing van zijn vrouw loshaakt.

In de deuropening staat Nathalie. Met haar armen voor haar borst gekruist en haar linkerbeen lichtjes gebogen kijkt ze haar ouders uitdagend aan.

‘Mama, iedereen zit te wachten op ons concert.’

‘Welk concert?’ vraagt Peter. Het amuseert hem dat hij in de pose van zijn dochter haar moeder herkent wanneer ze een punt wil maken. Die houding gaat haar goed af. Hij vindt er alles in terug van de sterke, onafhankelijke, vrijgevochten tiener die ze op haar vijftiende geworden is. Ze doet hem keer op keer aan de jongere versie van Caroline denken. Van hem heeft ze ook een paar trekjes, minder flatterend, maar hij herkent ze wel. Zoals wanneer ze tijdens het lezen haar lippen tuit en er een frons op haar voorhoofd verschijnt. Hoe lichter de lectuur, hoe dieper de frons. Of de manier waarop

ze bij een discussie het gesprek afbreekt wanneer ze merkt dat ze het gelijk niet aan haar kant heeft. Snel over iets anders beginnen is dan de nooduitgang. Peter herkent die manier om een diepgaand gesprek te ontlopen en hij is er niet bijzonder trots op. Al jaren probeert hij dat patroon te veranderen. Zonder succes.

Op de achtergrond is het onmiskenbare geluid van giechelende meisjesstemmen te horen. Stoelen worden opgetild en elders neergezet. Nathalies gasten maken zich klaar voor het concert.

‘Och papa! Mama?’

Caroline opent haar armen en drukt Nathalie tegen zich aan. ‘Je bent zo mooi, meisje. Heb je zin om te spelen?’

‘Tuurlijk. Jij niet?’

‘Tuurlijk wel. Maar jullie wilden eerst toch donuts?’

‘Komt goed.’

‘Maar hoe?’

‘Mijn vriendinnen eten donuts en wij spelen ondertussen. Dat hebben we net afgesproken.’

Caroline kijkt met een frons naar haar man.

‘Is dat wel een goed idee?’

‘Het is haar feestje.’

‘Dank je wel, papa.’

‘Alles krijgt ze gedaan van jou.’

‘Ik heb er ook maar één.’

‘Kom. We moeten op. Iedereen wacht.’ Ongedurig neemt Nathalie haar moeder bij de hand en wil ze haar uit de keuken leiden.

‘Wacht...’ Peter houdt vrouw en dochter tegen.

‘Papa, mijn vriendinnen...’

‘Ik weet het, liefje, maar...’

Peter omarmt Caroline en Nathalie.

‘Dit hier, wij samen, dat is alle geluk van de wereld. Vergeet dat nooit.’

Enkele ogenblikken is het stil en alle drie zijn ze zich bewust van het bijzondere moment.

Het schuiven van de stoelen is gestopt. Iedereen heeft een plekje gevonden. Het enige geluid dat nog tot de keuken doordringt zijn de hoge, opgewonden meisjesstemmen. Nathalie richt als eerste haar hoofd op.

‘Kom, mama. Straks komt er iemand kijken waar we blijven. Dit is dan zo... awkward.’

Nathalie maakt zich snel los uit het kleine kringetje en gaat de keuken uit. Ze haast zich naar de plaats waar de vleugel staat en waar ze met applaus en gilletjes verwelkomd wordt. Het gejoel is tot in de keuken te horen.

‘We waren net zo fijn bezig’, fluistert Caroline.

‘Ik vond het helemaal niet awkward’, antwoordt Peter.

‘Laat ze toch. En nu?’ vraagt Caroline terwijl ze Peters wang streelt.

‘We brengen de donuts en wij gaan hier gewoon verder...’

Op Carolines gezicht verschijnt een glimlach. Het is dezelfde glimlach waarvoor hij zoveel jaar geleden gevallen is. De tijd heeft echt geen grip op haar.

Vanuit de kamer klinkt er een hoge kreet, gevolgd door het kirren van opgewonden meisjesstemmen.

‘Haar cadeau.’

‘Ze heeft het gevonden.’

‘Kom je? Ze zal ons willen bedanken.’

‘Jammer.’

‘Dat ze ons wil bedanken?’

Peter glimlacht. ‘Ja, dat bedoel ik.’

Caroline glimlacht terug.

‘We kunnen straks verdergaan. Eerst het concert.’

‘En de donuts.’

‘En de donuts. Neem jij het derde bord mee?’

Op het aanrecht, tussen de pizzadozen en het vuile bestek in, trilt en bromt de iPhone van Peter opnieuw. Terwijl hij het bord met de gestapelde donuts oppakt kijkt hij vluchtig naar het scherm en zucht

diep wanneer hij op het display 'PA' ziet verschijnen.

'Kom je?' hoort hij Caroline nog zeggen net voor ze door de deuropening verdwijnt op weg naar de muziekkamer. Peter twijfelt even of hij de oproep toch zal aannemen, maar al snel volgt hij zijn vrouw en laat hij de gsm grommend op het aanrecht liggen.